

โรคทริคิโนซิส (Trichinosis)

ปี พ.ศ. 2540 กองระบาดวิทยา ได้รับรายงานผู้ป่วยโรคทริคิโนซิสจากบัตรรายงาน 506 รวม 23 ราย ตาย 1 ราย คิดเป็นอัตราป่วย 0.04 ต่อประชากรแสนคน เป็นรายงานจากภาคเหนือทั้งหมด คือ จากพะเยา 13 ราย ตาย 1 ราย น่าน 5 ราย พิชณุโลก 4 ราย สุโขทัย 1 ราย

ผู้ป่วยแยกเป็นเพศชาย 14 ราย เพศหญิง 9 ราย อยู่ในกลุ่มอายุ คือ 35-44 ปีมากที่สุด จำนวน 6 ราย 55-64 ปี 4 ราย กลุ่มอายุ 25-34 ปี 3 ราย กลุ่มอายุ ต่ำกว่า 10 ปี, 10-14 ปี, 45-54 ปี และ เกิน 65 ปีขึ้นไป กลุ่มอายุละ 2 ราย

ฤดูกาลของการเกิดโรคพบผู้ป่วย ในเดือน มกราคม 13 ราย เดือน มีนาคม 2 ราย เมษายน 3 ราย พฤษภาคม 4 ราย และ มิถุนายน 1 ราย โดยไม่พบผู้ป่วยในรอบครึ่งปีหลัง

ในปีพ.ศ. 2540 มีการสอบสวนโรคครั้งเดียวที่จังหวัดพะเยา พบว่า เกิดในชาวเขาเผ่าเย้าที่บ้านต้นผึ้ง หมู่ที่ 16 ตำบลร่มเย็น อำเภอเชียงคำ สาเหตุจากสุกร (ชาวเขา) ในหมู่บ้านที่เลี้ยงปล่อยให้หาอาหารกินเอง แล้วฆ่าและชำแหละแบ่งกันนำไปปรุงอาหารรับประทานแบบสุก ๆ ดิบ ๆ เช่นลาบ หลู้ หรือ ย่าง แบบสุกไม่ทั่ว ในวันที่ 14 มกราคม 2540 เริ่มพบผู้ป่วยตั้งแต่วันที่ 14 มกราคม - 2 กุมภาพันธ์ 2540 รวม 30 ราย อาการที่พบ ได้แก่ คลื่นไส้ อาเจียน ปวดท้อง อูจาระร่วง มีไข้ ปวดศีรษะ ปวดกล้ามเนื้อ และบางรายมีอาการหนังตาบวมในจำนวนนี้มีผู้เสียชีวิต (ในบ้าน) 1 ราย การระบาดของโรคทริคิโนซิส ครั้งนี้ มีการเก็บตัวอย่างน้ำเหลืองผู้ป่วย และตัวอย่างอาหารที่ทำเป็นแฮมไปตรวจที่แผนกพยาธิวิทยา คณะแพทยศาสตร์ มหาวิทยาลัยเชียงใหม่

เมื่อเปรียบเทียบข้อมูลย้อนหลังตั้งแต่ปีพ.ศ. 2531-2539 พบว่าปีพ.ศ. 2540 พบผู้ป่วยน้อยที่สุด 23 ราย อัตราป่วยต่อประชากรแสนคน ต่ำสุด เท่ากับ 0.04 ปี พ.ศ. 2535 พบผู้ป่วยสูงสุด 396 ราย อัตราป่วยน เท่ากับ 0.69 ต่อประชากรแสนคน ส่วนปีอื่น ๆ พบผู้ป่วย ระหว่าง 100-350 ราย อย่างไรก็ตามเปรียบเทียบจำนวนผู้ป่วยหรืออัตราป่วยในแต่ละปี จะไม่สามารถบอกขนาดของปัญหาได้ แต่ที่จะบอกขนาดของปัญหาได้ดีกว่า น่าจะเป็นความชุกหรือจำนวนครั้งของการเกิดโรค